

Himnusz

Gál László

*aki magának
az első botot
hogy verje
és a követ
hogy eltalálja
és a vizet
hogy elöntse
és a tüzet
hogy elégesse
és a karót
hogy behúzza
és a keresztet
hogy ráfeszítse
és a szöveget
hogy beleverje
és a kereket
hogy szétapossa
és a bárdot
hogy lefejezze
és a kötelet
hogy felakassza
és az áramot
hogy széjjeltépje
és a mérgezgázt
hogy megfullassza
és a bacilust
hogy megfertőzze
és a puskát
hogy agyonlője
és az ágyút
hogy szétrombolja*

*és az ördögöt
hogy hinni tudjon
és az istent
hogy meg ne értse
és az atomot
hogy vége legyen*

*és a könyvet
hogy elstrassa*

AZ EMBER

Törvény

Gál László

*hogyan az ember reggel az ágyból
vidáman keljen
a nap az ablakán
benevessen
az utcán nem baj egy-két részeg
kacskaringósat énekeljen
puha papucsot leljen a lába
fenyőcsókolta fürdővíz várja
teljen kávéra kenyérre vajra
s a rádió jó híreket hozzon*

*vagy nyújtózkodja ki az álmát
morcosan fülva köhörészve
csak hunyorogjon rá a lámpa
csak sose legyen vaksötétbe
vagy egét bár redőny kizárja
valahol mégis valaki várja
egy szék egy könyv egy szó egy ágy
és zümmögjön a kicsi kályha
vagy hite fűtse legbelül*

*csak égen földön önmagában
csak sose legyen egyedül
s hulljon zord törvény kőkemény
pusztuljon én nekem enyém
s vallja pirosan új eszünk
csak mi miénk és csak nekünk
rakétatörvény hasít az űrbe
őt is mást is szerelem szülte
kétlábúnak és gerincesnek.*

Nagy út előtt

Gál László

csak a tenger
de hát mitől félek?
a sziklákon ha integetnek
ha hívogatnak ha énekelnek
az éhes ölü szegény szirének
az ezersípú viharok
és a mélység
cápa testvérem a vérre koldus
de hát mitől félek?
ölelt már polip száz karú
és hintáztam már hullámok hátán
s riadt kék szemem pirosra váltan
amit csak hittem mind kihánytam
hát akkor mégis miért?

csak a magasság
de hát mitől félek?
a bús felhők szürke jóbarátok
és aranyátor a nap a derék
fűtött már minket tüzesebb kályha
csak nyelt foghijas fekete szája
kiszikkadt száraz holtak voltunk
ördögé volt már örömünk gondunk
s ha álmodtunk is csak zuhantunk
mint órjas fáról törpe őszünk
s olyan mindegy volt már a reggel
s hogy ég pokol fene sem bánta
hát akkor miért?

no persze asszony barátok könyvek
a rádió is és a karosszék
a kávécsésze és a kopott párna
a diványon és a kutyám és a papucs
hogy reggel nem megyek le majd a lépcsőn
és nem szidom a lusta házmestert
hogy csupa por a kapualja és
nélkülöm indul el az autóbusz
és egy szék üres lesz a Magyar Szó klubjában
és nem csönget rám a rádió kéziratért
és a zöld naptárból az asztalomon
lassan elfognak a fehér papírlapok
és még a Duna...

de hiszen mindezt elviszem magammal
hát akkor mégis miért?